

88. ԿՆԳԱՆԸ ՀԻՆԱՐԸ

Մին թաքավերերու ախճիգլ քյեփեն վախտը հորը քշտին ասում ա՝ տոնը կնեգլն ա տինո՛ւմ, թաքավերերը թա՛ չէ՛: Ախճիգլն ո՛ւրան ասածն ա ասում, թաքավերերը՝ ո՛ւրանը: Վերլը, խոսկը կոխլ ըն կըցընում:

Ուրերին մին օր թաքավերեր յոր ա օնում ո՛ւրան էտ հո՛ւրի֊փա՛րի ըխճըկանը տերտակ-սըլքըլդրան տամ էտ քըղաքեն ամենաթամբալ, ամենաքյանսիբ տղեն: Էտ էլ էն շուռա թամբալ ա ինո՛ւմ, վըհր կոխկեն տիրած հացն էլ նղանում ա յոր օնն օտն: Ժանջերը տրան վըհր կոխած օտում ին, կարում շար քյիշ տար, ո՛ւրան անա հըղըցընար:

Էտ ախճիգլը քյինամ ա էտ տղեն: Հենց ո՛ւրթա՛ օրը հացը շինո՛ւմ ա, շատ հեռու, դրաղ տինո՛ւմ: Թամբալն ասում ա.— Ինձ տո, կնեգլը թա՛ հանե՛ ընդեղ, եր կաց օր կալ, կեր: Թամբալն ըսկըսում ա էրկու շագավ, իրեք շագավ, կուճուր-կուճուր հենգլ-վեց շագավ շոռ կյանլը սովըրելը: Նտնան վըհր ըսկըսում ա շոռ կյանլը, կընեգլը իրեք վըհսկե յա հըրըվար անում, տամ տրան, թա՛ քյինան քըղաքումը էսհինջ մարթին կոշտը, իրեք վըհսկեն տո ո՛ւրան, իրեք խոսկ ա սովըրցըննական: Էտ թամբալը տի յել տնում ա: Քյինամ ա էտ մարթին կոշտը, իրեք վըհսկեն տամ, էտ մարթը իրեք խոսկ

ա աստու, թա մըտեստ կըպահես: Մին խոսկն էն ա, վըեր ամեն խուսկու հըվատալ չըն, մինն էլ էն՝ վըեր ծիր տեղ քոն չըն ինիլ, էն մինն էլ թա՝ մարթ հիշքան նեղ տեղ ինգլի, հովսալան կանե, կըմտածն, հտնան ընելիսն անե:

էտ վախտը մին խոշա մարթ նոթյանոն շոռ կյանիս ա ինոն, հենց տըրան էլ պըտահում ա: Տա գլոնոն ա, վըեր կնեգյը մոնյտն ոնրան հաց չի տըլական, քյիննամ ա տարեկան իրեք վըեսկավ էտ խուշեն քըշտին նոթյըրոթուն անում: Խուշան ոնրան քյարվանը եր կալած, միշտ քյիննամ ար օրիշ տեղեր, էտ թան-բան էլ նըհետը:

Մեհետ, քյարվանը տուս եկած վախտը, էրկան հըղե չըն քյիննամ, ծըրըվանում: Թըմբանին քյինգիրնավ կապում ըն, քցոն մին ճիրավըեր, վըեր ճոն տոն օնե: Վըեր հըսնում ա ճըրըվըերեն տակը, բոնրան մին զըեռ օշափ կյամ ա առաչը, տրան խուսըց-նում, հըրցըփոց անում, իրեք նոն էլ տամ, թա կղարկես տո-նըտ: Ծոնը կլիըր զըկեկան հտն էլ քյըրվանեն մարթիքը օղում չին տրան տոն օնեն: Տա վըրը, տահանց խաթիրը քթեննամ ա, տոն ըն օնում:

Տրանա հտը քյարվանը խիլան հըղե յա քյիննամ, մին ծիր տեղ վըեր կյամ: Տա քյըրվանեն մարթուցն ասում ա.— Լանվ տեղ չըք վըեր կյամ: Հոքիսն եշում չըն: Խնքը պիցըրաննամ ա սարեն կըլիս: Լոխ քունավ ըն հընցընում, քըերեն կեսումը մին սել ա կյամ, քյարվանը նան քյըրվանեն մարթուցը լոխճիսին քոննամ, տանում:

էտ թանբանը մենակ հըղե յա ինոն, քյիննամ հըսնում ոնրանց քաղաքը: Օղում ա, թա քյիննամ տոն, տեսնում ա ոնրանց՝ տանը տընդը մին զըեռ պալատ պիցըրանցած: Ճիսանչոն չի: Ուրոնչոն ա ինոն: Պիցըրաննամ ա ծաղը, տեսնում ոնրան կնեգյը նստած, մին ջանիլ տղա յել կլիսը տիրած գոնրոյոնը, քոն իլած, կնեգյն էլ տրա կլիսը սըղըլիս: Թոնվանցը թուշ ա օնում, թա յիրն անե վըեր քցի, էն մարթին խոսկը մըենն ա ինգլոն, զոռավ ոնրան հվաքում, պահում: Վըեր քյիննամ ա տոն, կնեգյը դանտին ճինան-չոն ա: Էն ջահիլն էլ ոնրան տղան ա ինոն, վըեր արտեն մծաջալ ար:

Մին օր էտ կնեգյը քյնի ա սարքում, թաքավըերեն նան ոն-րան մարթուցը ծեն տամ: Հենց նստած, թոնդ ուտելիս-խմելիս վախտը ախճիգը հորը հըրցընում ա՝ ռմեհենգյ ասն՝ տեսնամ կնեգյն ա տոն տինողը, թա՝ մարթը: Թաքավըերը կարում չի էտ խոսկը տանե, քյիննամ ա ոնրան կախ տամ, ըսպանում: